

SAMENVATTING

Bij ons onderzoek naar beleid inzake integratie van immigranten in kleine en middelgrote steden en landelijke gebieden in 9 Europese landen (België, Duitsland, Italië, Nederland, Oostenrijk, Polen, Spanje, Turkije, Zweden) en Canada troffen we veel variatie aan in de opzet en uitvoering van dit beleid en in de mate waarin dit beleid gastvrij was ten opzichte van asielzoekers en vluchtelingen. Hieruit blijkt dat het schort aan eenduidigheid en voorspelbaarheid in de integratiediensten en ondersteuning en dat er als gevolg daarvan ongelijke kansen zijn voor asielzoekers en vluchtelingen die worden opgevangen in verschillende plaatsen en landen in Europa. In het licht van de recente oorlog in Oekraïne en een toegenomen instroom van mensen op de vlucht moeten er met spoed meer gelijkwaardige/gelijke normen worden gecreëerd om ondersteuning bij integratie te verstrekken en om de kansen aan te grijpen die immigranten met zich meebrengen in kleine en middelgrote steden en landelijke gebieden. Europese instellingen hebben bij het omgaan met de integratie van immigranten lange tijd 'het lokale niveau' ondersteund, maar tot dusver wordt het beleid op dit onderwerp voornamelijk vormgegeven door de realiteiten van grote steden en hoofdsteden. Bovendien oefenen kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden zelden invloed uit op Europese beleidsvorming inzake integratie van immigranten en maken ze niet vaak direct gebruik van Europese fondsen en andere ondersteuning. Om deze kloof tussen Europese en lokale beleidsvorming inzake integratie van immigranten te overbruggen, wordt in deze beleidsnota een oproep gedaan aan EU-instellingen en beleidsmakers om bestaande beleidskaders voor de integratie van immigranten zodanig bij te stellen dat rekening wordt gehouden met de behoeften, kansen en realiteiten van kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden.

INLEIDING

Kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden zijn een steeds belangrijker rol gaan spelen bij het opvangen en integreren van asielzoekers en vluchtelingen. Sommige van deze plaatsen hadden van tevoren beperkte ervaring met migratie en beschikten slechts over beperkte beleidslijnen, structuren en actoren om de integratie van immigranten ter hand te nemen. Bovendien staan kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden vaak verder van het

ationale en Europese niveau af dan grote steden waarmee vaak overleg plaatsvindt. Het ontbreekt hun aan netwerken, maar ook hebben ze minder personeel, minder ervaring en beperkte mogelijkheden om direct toegang te krijgen tot ondersteunings- en financieringsregelingen van de EU.

Omgekeerd hebben Europese beleidsmakers bij het formuleren van beleid inzake integratie van immigranten weinig aandacht besteed aan de specifieke realiteiten en behoeften van kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden. Dit is verrassend, aangezien er in EU-beleidsvorming al meer dan tien jaar aanzienlijke aandacht is voor de lokale niveaus en erkend wordt dat deze een rol te vervullen hebben bij het bevorderen van de integratie van immigranten. Gezien het restrictievere beleid van nationale overheden hebben Europese beleidsmakers hun hoop gevestigd op de gemeenten, omdat die beter toegerust zouden zijn om de integratie van immigranten op pragmatische manieren aan te pakken.

Dit leidt tot probleemsituaties, waarbij kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden (vaak) te weinig ervaring, expertise en middelen hebben om de integratie van immigranten ter hand te nemen en niet gebruik kunnen maken van de ondersteuningsmechanismen en financieringsregelingen op Europees niveau. Een onderliggende reden is dat metropolen en hoofdsteden vaak zijn beschouwd als voorlopers en modellen voor beleidsvorming op het gebied van integratie, meer (zo niet de meeste) aandacht hebben gekregen en meer hebben geprofiteerd van ondersteuning op Europees niveau. Bovendien zijn kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden zelden betrokken in beleidsvormende overlegfora in Brussel. Het ontbreekt hun aan mogelijkheden en middelen om deel te nemen of ze worden niet uitgenodigd voor overleg. Omgekeerd worden Europese stedennetwerken vaak aangevoerd door grotere steden, die beschikken over de mensen en middelen om aan dergelijk overleg deel te nemen. Dit leidt tot een vicieuze cirkel. Aangezien Europese beleidsinstellingen niet faciliteren dat kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden toegang hebben tot omgevingen en processen van beleidsvorming, wordt hun stem vaak niet gehoord op EU-niveau en komen hun realiteiten minder aan bod in het beleidsvormingsproces. Als gevolg hiervan krijgen ze minder aandacht en ondersteuning.

Nu er na de invasie van Oekraïne weer een grotere toestroom is van mensen die internationale bescherming zoeken, waardoor de opvangcentra snel volstromen, worden grote aantallen asielzoekers opgevangen in kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden. Opnieuw wordt er een beroep op hen gedaan om te helpen de grote aantallen aangekomen vluchtelingen op te vangen, maar de mate waarin ze voorbereid zijn op het bevorderen van integratie verschilt aanzienlijk.

Daarom roepen we in deze beleidsnota de beleidsmakers van de Europese Commissie op rekening te houden met de specifieke behoeften, uitdagingen en kansen van kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden bij het aanpakken van de integratie van asielzoekers en vluchtelingen. De nota bevat voorstellen voor mogelijke trajecten naar de verbetering van bestaand beleid met als doel het verminderen van beleidsverschillen onder kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden.

a) Het huidige beleid en de beperkingen ervan

De EU heeft reeds lang oog voor de rol die het lokale niveau speelt bij de integratie van immigranten. Met de Europese integratieagenda, die werd bekendgemaakt in 2011, riep de Europese Commissie op tot meer actie op lokaal niveau en wees zij op de noodzaak om iets te doen aan achtergebleven stedelijke gebieden en om samenwerking op meerdere niveaus te verbeteren. Ook riep de Commissie de EU op om lokale initiatieven financieel te ondersteunen. Deze focus op het lokale niveau ging uit van de veronderstelling dat het lokale niveau meer kansen biedt voor pragmatische antwoorden op de integratie van immigranten dan het nationale niveau, waar vaak een restrictiever beleid wordt gevoerd (Caponio & Borkert 2010, Schiller 2016, Scholten & Penninx 2016).

Toen de vluchtelingencrisis van 2014 uitbrak, werd EU-ondersteuning voor lokale autoriteiten belangrijker, omdat zij de opvang van immigranten anders benaderden dan nationale overheden. Zoals een vertegenwoordiger van een Europees stedennetwerk zei, wilden lokale overheden in het algemeen meer gastvrije en progressieve beleidslijnen en actieplannen uitvoeren, terwijl nationale overheden de immigranten juist liever kwijt dan rijk waren.

Europese en internationale deskundigen erkenden dat kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden een relevante rol op zich hebben genomen bij het aanpakken van de vluchtelingencrisis en bij het bedenken van creatieve oplossingen voor de integratie van immigranten. Meerdere geïnterviewden onderkenden dat steden – ook steden die weinig ervaring hadden met de opvang van asielzoekers en vluchtelingen – zich na 2015 bereid toonden om kennis te verwerven en een eigen integratie-infrastructuur op te zetten (vertegenwoordiger van een internationale vereniging van steden; vertegenwoordiger van een Europees stedennetwerk). Ook bevestigden zij dat kleine plaatsen enige tijd nodig hadden om grip te krijgen op hun rol bij het aanpakken van de zogenoemde ‘vluchtelingencrisis’ en om te beginnen met het verlenen van integratieondersteuning.

Al jaren publiceren de Europese Commissie en andere internationale organisaties beleidsdocumenten over integratie van immigranten. Hier richten we ons op de documenten die zijn uitgegeven sinds 2014:

Het eerste beleidsdocument van de EU als reactie op de grote toename van immigranten richting Europa was het Actieplan inzake de integratie van onderdanen van derde landen (2016). In dit document, dat als doel had immigranten onmiddellijke hulp te bieden in het eerste stadium van integratie, werd opgeroepen tot een coherente benadering van integratie. Ook werd de rol van de EU uitgelegd als coördinerend voor beleidsontwikkeling, met betrokkenheid van alle relevante actoren – ook lokale autoriteiten.

Met het recente Actieplan voor integratie en inclusie (2020) werd een poging ondernomen om te kijken naar een langetermijnperspectief van integratie voor immigranten in de periode 2021-2027. In dit beleidsdocument wordt gesteld dat het lokale niveau een belangrijke rol speelt in het verwelkomen en begeleiden van immigranten wanneer ze in hun nieuwe land aankomen.

In het Actieplan inzake de integratie van onderdanen van derde landen 2021-2022, dat richtsnoeren bood over vraagstukken betreffende integratie specifiek in verband met de COVID-19-pandemie, werd de aanbeveling gedaan om onderzoek te doen naar de verbanden tussen nationaal beleid en

lokale integratieresultaten. Daarnaast werd een oproep gedaan om steden meer kennis en financiële instrumenten ter hand te stellen om te investeren in de sociale infrastructuur die nodig is om inclusie van immigranten en vluchtelingen te bevorderen.

Ten slotte is er de publicatie 'The Local inclusion of migrants and refugees: A gateway to existing ideas, resources and capacities for cities across the world' van de OESO (2020). In dit document worden aanbevelingen gepresenteerd van verschillende internationale organen, waaronder OESO, CMO, VN-Habitat, UNICEF, UNCTAD, UNESCO en WHO.

Dit zijn documenten op supranationaal niveau, waarin het lokale niveau weliswaar wordt aangestipt, maar waarin geen specifieke aandacht is voor kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen lokale realiteiten en behoeften op basis van verschillende omvang, economische ontwikkeling of politieke gerichtheid. Evenmin worden er voorbeelden gegeven uit kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden. Omdat kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden alsmede verschillen tussen hoofdsteden en niet-hoofdsteden onderbelicht blijven, wordt het lokale niveau een uniforme categorie, wat op zijn beurt een meer toegespitste aanpak in de weg staat.

Ook hebben wij een aantal netwerken en fora vastgesteld waar interactie op het gebied van integratie van immigranten op Europees niveau plaatsvindt, maar sommige van deze fora omvatten helemaal geen lokale autoriteiten, worden aangevoerd door grote steden of hebben slechts beperkte invloed. Het gaat hierbij om interacties met lokale en nationale overheden die in het leven zijn geroepen op basis van de Europese agenda inzake integratie 2011, het Europees integratienetwerk (EIN), het partnerschap inzake inclusie van migranten en vluchtelingen op basis van het actieplan 2021-2022 door de stedenagenda voor de EU, EURO CITIES en de Raad der Europese Gemeenten en Regio's (CEMR). Tot op heden lijkt er in Europees verband nauwelijks sprake te zijn van directe betrokkenheid van kleinere en middelgrote steden en plattlandsgebieden.

We kunnen concluderen dat op EU-niveau de rol van het lokale niveau weliswaar is benadrukt, maar dat het beleid vaak gebaseerd is geweest op de realiteiten van grotere steden en metropolen. Daarnaast lijkt in bestaande beleidsvormende EU-fora de stem van kleinere steden en plattlandsgebieden grotendeels afwezig te zijn of slechts beperkt gewicht in de schaal te leggen.

Op dit patroon is één opvallende uitzondering, waarin onderscheid wordt gemaakt tussen kleine en middelgrote steden en plattlandsgebieden enerzijds en grotere steden anderzijds, namelijk het document van het Europees Comité van de Regio's (commissie Burgerschap, Governance, Institutionele en Externe Aangelegenheden) inzake integratie van migranten in middelgrote en kleine steden en plattlandsgebieden in Europa (2020). Dit verslag is gebaseerd op casestudy's uit vijf landen en biedt een nuttig overzicht van een aantal van de belangrijkste kansen en uitdagingen buiten de grote steden.

In het verslag wordt gesteld dat immigranten middelgrote en kleine steden veel te bieden hebben, maar dat deze steden vaak op zichzelf zijn teruggeworpen als het gaat om de vraagstukken die op nationaal niveau onbehandeld zijn gebleven, zoals het aan vluchtelingen snel toegang bieden tot medische zorg of onderwijs. In het verslag wordt betoogd dat kleine en middelgrote steden zich wendbaar hebben getoond waar het gaat om veranderende realiteiten en beleidsbehoeften, maar dat de beleidslijnen en activiteiten op het gebied van integratie zeer uiteenlopen. Financiële ondersteuning, bijvoorbeeld door de Europese Unie, is voor deze plaatsen vaak moeilijk te krijgen omdat het hun ontbreekt aan middelen voor het indienen van aanvragen en het opstellen van rapporten, aangezien het voor hen vaak schipperen is met financiële en personele middelen. Het

verslag laat ook zien dat kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden succesvol zijn geweest in het delen van middelen en diensten met nabijgelegen steden en dorpen en dat ze langs informele kanalen kennis hebben gedeeld in netwerken op regionaal niveau, terwijl deelname aan netwerken op Europees niveau voor deze plaatsen vaak lastig blijft.

De auteurs van dit verslag stellen voor om een EU-breed behoeftenonderzoek onder kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden uit te voeren ten aanzien van de integratie van immigranten, om ondersteuning op maat voor capaciteitsopbouw te verstrekken, om resultaten van kleine plaatsen in heel Europa bekend te maken en om het programma voor het delen van goede praktijken uit te breiden. Verder bevelen de auteurs (aan het Europees Comité van de Regio's) aan om namens deze plaatsen te pleiten voor beter toegankelijke EU-financiering. Ook wijzen ze erop dat de behoeften van kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden afzonderlijk van elkaar en van grotere steden moeten worden beschouwd, vanwege hun verschillende realiteiten, en dat monitoring door middel van uitgebreide verzameling, analyse en verspreiding van data belangrijk zou zijn.

Op basis van ons Whole-COMM-onderzoek kunnen wij de bevindingen van dit verslag bevestigen en stemmen wij in met de voorstellen in het verslag. Dit zouden zeer relevante maatregelen zijn teneinde de kloof in Europese beleidsvorming inzake kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden te overbruggen.

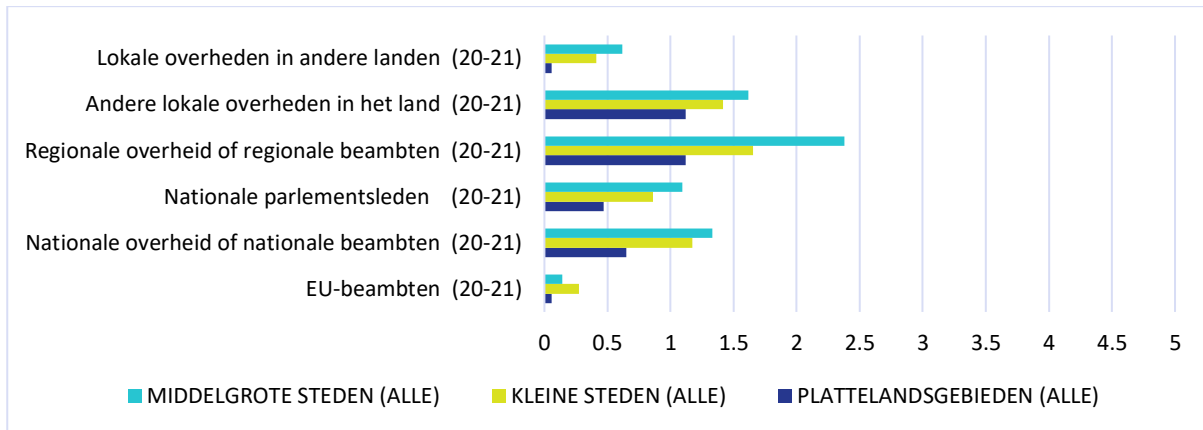
b) Bevindingen van WholeCOMM die de beperkingen van de huidige aanpak illustreren

Kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden zijn belangrijk als aankomst- en woonplaats voor asielzoekers en vluchtelingen en bieden een kader voor het opbouwen van een nieuwe plek om te wonen. Als gevolg van verschillen tussen plaatsen in termen van beleidssituaties en aanwezigheid van actoren/ondersteuningsstructuren bestaat de kans dat immigranten die in deze plaatsen aankomen worden benadeeld ten opzichte van immigranten die aankomen in grotere steden, waar doorgaans sprake is van beleid en ondersteuningsstructuren in enige vorm.

Wij onderzochten in welke mate kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden beleid hebben opgezet en gemeentelijke actoren hebben aangewezen om de integratie van asielzoekers en vluchtelingen aan te pakken, waarbij we ons met name richtten op aankomst na 2014. Hieruit bleek dat van de 49 gemeenten in onze steekproef 12 beschikten over gastvrij beleid en aangewezen gemeentelijke actoren, dat 13 geen gastvrij beleid en aangewezen actoren hadden dan wel restrictief beleid voerden of niet-geëngageerde actoren hadden, en dat 24 gemeenten zich ergens tussen deze twee uitersten bevonden. We toonden aan dat de verschillen in beleid en actoren in kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden slechts in beperkte mate te verklaren zijn uit het verschil in omvang van deze plaatsen. Wat wel tot op zekere hoogte relevant lijkt te zijn is de economische ontwikkeling van deze plaatsen en de politieke richting van de lokale overheid: plaatsen die meer conservatief of rechts georiënteerd zijn, lijken minder bereid te zijn gastvrij beleid op te zetten. Veel kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden die nog niet beschikken over gastvrij beleid en geëngageerde actoren of die zich ergens in het spectrum tussen geen gastvrij beleid en wel gastvrij beleid bevinden, zouden het meest behoefte hebben aan ondersteuning op Europees niveau.

Op basis van onze analyse van de kwantitatieve gegevens die zijn verzameld in een online enquête die is ingevuld door 67 lokale beambten en lokale gekozen beleidsmakers in 7 EU-landen (België,

Duitsland, Italië, Nederland, Oostenrijk, Spanje en Zweden), onderzochten wij ook de interacties van beleidsmakers in kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden met beleidsmakers op EU-niveau. Daarbij valt op, zoals te zien is in figuur 1, dat in de overgrote meerderheid van kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden vrijwel geen interacties met het EU-niveau plaatsvinden.

Figuur 1 Frequentie van verticale interacties van lokale beleidsmakers en beampten met andere actoren in 2020-2021 in verschillende typen plaatsen (schaal: 0=geen interacties tot 5=dagelijkse interacties).

Over het geheel kunnen we concluderen dat er in kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden ruimte is voor het bevorderen van gastvrij beleid en interacties met het EU-niveau. Terwijl factoren als economische ontwikkeling en politieke richting eveneens een beperkende rol kunnen spelen voor gastvrijer beleid in grotere steden, is er voor kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden mogelijk een andere aanpak nodig, dit vanwege hun beperkte personele middelen en beschikbare expertise, beperkte ervaring met integratie van immigranten, en het hechte karakter van kleinere gemeenschappen die het voor asielzoekers en vluchtelingen een uitdaging kunnen maken om als lid geaccepteerd te worden.

BELEIDSMATIGE CONSEQUENTIES EN AANBEVELINGEN

- a) Drie beleidsopties:** een gegeneraliseerde aanpak op lokaal niveau, een gedifferentieerde aanpak voor plaatsen van verschillende omvang, en een gerichte aanpak voor kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden.

Op basis van deze bevindingen hebben Europese beleidsmakers drie verschillende beleidsopties tot hun beschikking. Hieronder volgt een beschrijving van deze drie opties en een bespreking van de daarmee samenhangende potentiële voor- en nadelen.

Optie 1: Eén potentieel traject van Europese beleidsmakers is om de rol van het lokale niveau te blijven benadrukken en daarbij 'lokaal' te behouden als algemene categorie, en om de meeste aandacht te besteden aan beste praktijken en ervaringen van grotere steden. Deze optie vereist de minste of feitelijk geen actie om het huidige traject te veranderen, en met het ontwikkelen en laten goedkeuren van nieuw beleid zijn weinig of geen transactiekosten gemoeid. Kiest men voor deze optie, dan accepteert men een situatie waarbij kleine en middelgrote steden en

plattelandsgebieden in het nadeel zijn ten opzichte van grotere steden en waarbij asielzoekers en vluchtelingen mogelijk heel anders behandeld worden afhankelijk van in welke plaats of in welk plattelandsgebied ze opgevangen worden. In hoeverre een nieuwkomer profiteert van ondersteuningsmaatregelen en kansen om te integreren in de plaats van aankomst is dan een kwestie van geluk – dan hangt het immers niet alleen af van het land maar ook van de plaats waar de nieuwkomer wordt opgevangen. De verschillen in de mate waarin kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden integratiebeleid voeren (van geen beleid tot hoogontwikkelde beleidslijnen en structuren) alsmede van verschillen in de aard van dit beleid (van restrictief tot gastvrij) zouden dan worden bestendigd. Daarbij komt dat het bij deze optie aankomt op de vraag in hoeverre kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden zichzelf kunnen bedruipen. Er wordt van uitgegaan dat ze op eigen kracht zullen leren en beleidsmatige respons zullen ontwikkelen en dat ze beleidsmatige ideeën uit grotere steden aan hun lokale realiteiten zullen aanpassen.

Optie 2: Wil men de verschillende realiteiten en behoeften erkennen die bestaan tussen grotere steden en kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden, dan is een ander mogelijk traject om ondersteuningsmaatregelen en financieringsregelingen te differentiëren en deze op maat te maken voor plaatsen van verschillende omvang. Voor kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden zou dan meer gericht beleid kunnen worden ontwikkeld, waarbij zij meer ondersteuning en financiering zouden ontvangen voor het verbeteren van hun lokale diensten en structuren voor opvang en integratie, en waarbij zij contacten zouden kunnen opbouwen met het Europese niveau van beleidsvorming inzake integratie van immigranten. De manier waarop integratie in meer algemene zin op Europees niveau wordt opgevat en ingekaderd, zou in stand kunnen blijven, alleen zou de Europese Commissie specifieke ondersteunings- en financieringsmechanismen op maat opzetten voor plaatsen van verschillende omvang. Met andere woorden, deze optie zou niet betekenen dat het huidige beleid helemaal wordt losgelaten, maar zou ertoe leiden dat het bestaande kader verder wordt gedifferentieerd. De kans bestaat echter dat, ondanks dat de aanpak beter op de omvang van een plaats is toegesneden, plaatsen van meer rechtse signatuur toch niet bereid zijn om van een dergelijk aanbod gebruik te maken. Deze optie zou als kans kunnen bieden dat er mechanismen worden ontwikkeld voor het 'nudgen' van de plaatsen die meer weerstand bieden, met het potentieel voor werkelijke impact.

Optie 3: Een ander mogelijk traject voor beleidsmakers zou zijn om het bestaande beleid (dat zijn oorsprong voornamelijk vindt in de realiteiten van grote steden) om te gooien en een afzonderlijk beleid en financieringsmechanisme te ontwikkelen voor grote steden enerzijds en kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden anderzijds. Dit betekent dat een beleid zou worden opgezet dat uitgaat van de behoeften en realiteiten van kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden en dat standaardbenaderingen en benaderingen op maat ontwikkelt die passen bij die realiteit. Deze optie zou in de buurt komen van een complete stopzetting van het traject; beleidsmakers zou worden gevraagd van de grond af beleid te ontwikkelen, met nieuwe ideeën, nieuwe structuren en nieuw personeel dat erbij betrokken is. Dit zou ertoe kunnen leiden dat verworven expertise verloren gaat en dat er dubbelstructuren ontstaan. Aan de andere kant zou deze optie aan kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden een signaal kunnen afgeven dat hun specifieke uitdagingen door de EU serieus worden genomen. Ook zouden er frisse en nieuwe ideeën en benaderingen in beleidsvorming inzake integratie van immigranten kunnen worden ontwikkeld.

b) Aanbevelingen

Op de lange termijn moedigen wij Europese instellingen en organisaties aan om ook te overwegen om specifiekere maatregelen voor kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden te ontwikkelen, maar naar onze mening is op de korte termijn optie 2 de meest realistische en haalbare optie. Het is een optie waarvoor het traject niet helemaal hoeft te worden stopgezet, maar die kan worden verwezenlijkt door bestaande maatregelen voor kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden aan te passen en te differentiëren. Dit proces van aanpassing kan ook plaatsvinden in de implementatiefase van het beleid, zonder terug naar de tekentafel te hoeven gaan, en kan incrementeel worden benaderd. Vooral nu we zien dat kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden weer centraal komen te staan bij de opvang van grotere aantallen asielzoekers en vluchtelingen, worden we herinnerd aan de aansporing van Churchill om een goede crisis niet onbenut te laten. Na de aankomst van Syriërs in en rond 2015, Afghanen in 2021 en Oekraïners in 2022, is het onderhand duidelijk dat 'vluchtelingencrises' een terugkerend verschijnsel zijn en dat de EU daarom een systematische langetermijnbenadering nodig heeft om met de daarmee verband houdende uitdagingen en kansen om te gaan. Beleidsmakers van de Europese Unie zouden de kans die de huidige 'crisis' biedt kunnen aangrijpen om acceptatie en draagvlak te creëren voor en een positief narratief te creëren over vluchtelingen in kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden.

De volgende specifieke praktische stappen of maatregelen zouden moeten worden genomen:

De specifieke aspecten van integratieprocessen, behoeften en kansen (in termen van concepten, structuren en financiering) in kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden benoemen en bestaande steun (conceptuele benaderingen, ondersteuningsstructuren, financieringsregelingen) aanpassen.

Kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden informeren over ondersteuningsmaatregelen en financieringsmogelijkheden die voor hen op Europees niveau beschikbaar zijn en mogelijke hindernissen voor het gebruiken van dergelijke financiering wegnemen.

Kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden uitnodigen voor overlegfora en netwerken in Europese beleidsvorming inzake integratie van immigranten, en ervoor zorg dragen dat op deze platforms discussie plaatsvindt over de behoeften en kansen van kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden.

Het is uiterst belangrijk om onderscheid te maken tussen grote steden, kleine en middelgrote steden en plattelandsgebieden. Slechts door middel van een dergelijke genuanceerde en fijnmazige aanpak kunnen we ervoor zorgen dat asielzoekers en vluchtelingen globaal gelijke mogelijkheden krijgen om te integreren en dat ze globaal gelijke kansen in het leven krijgen in hun context van aankomst.

Migratie is een langetermijnverschijnsel, en plaatsen buiten de grote steden blijven belangrijk wanneer binnen een korte periode grote aantallen asielzoekers en vluchtelingen aankomen, en op de lange termijn wanneer asielzoekers en vluchtelingen integreren en een leven opbouwen in hun nieuwe gemeenschap. Er is behoefte aan en potentieel voor beter toegesneden beleid en ondersteuningsmaatregelen inzake integratie van immigranten door Europese instellingen, zodat

vluchtelingen zich welkom voelen en de kans hebben om op termijn deel uit te maken van de gemeenschap, ongeacht de omvang van de plaats waar ze wonen.

DANKWOORD

We spreken onze dank uit aan Peter Bosch en Christina Pope voor hun zeer nuttige feedback en opmerkingen waarmee wij deze beleidsnota konden verbeteren.

PROJECTIDENTITEIT

- Coördinator: Tiziana Caponio, Collegio Carlo Alberto, Turijn, Italië, info@whole-comm.eu
- Financieringsprogramma: H2020-SC6-MIGRATION-2020
- Duur: januari 2021 – maart 2024 (39 maanden).
- Website: whole-comm.eu
- Social Media: [Whole COMM Migration](#) (Facebook) - [Whole-COMM](#) (Instagram) – [Whole-Comm Project](#) (Twitter)
- Projectpartners:

